

ban vagy a sarkkör büszke fenyőli elemi erővel keltik benne életre a hazai táj szívbemarkoló szépségét. „Sehol a nagyvilág más táján a kikeleté színében nem hasonlít rád...” — forrósul fel a költő hangja, amint az exotikus tájak után maga elé idézi az „itthon” különleges színeit.

*Mocorognak már a meggyfás
kaszálók és karós szőlők,
s ameddig párásan ellátsz,
éledezik a szülőföld
ez a partos, kicsi Hellász;*

*ahol mégse csak vándornak
néznek és ahol a szélnek
ízét érzem, mint a bornak,
s azt is tudom, miért kékebb
erretájon a Sándornap...*

(Tavaszi szőlővidéken)

Az idézett részleteken kívül egyre több verssor kopogtat emlékezetünk ajtaján, s ezek jellemző foltként gazdagíthatnák Simonról alkotott portrékat egy seregnyi hosszú idő óta bennünk motoszkáló, eredeti költői kép és hasonlat kíséretében. Egyik versében a háború kísértő emlékének félelmes, őszi ábrái tűnnek fel; — az új rendbe nehezen beilleszkedő ember felemásan feszeng a kor testében, mint a feléig bevert szeg; — a kőkénysor, mint faluja küldte jó üzenet integet; — a fülemüle, az „almanach-madárka” az erdőbeli „esztráddenészek”, a csipke és a sombokor társaságában énekel; — a júliusi szél damaszt veronika-kendő; — a cseresznyefák habos lovakként remegnek a költő nem apadó képzetében.

A gyorsan tovatűnő évek ámulattal és talán egy csipetnyi szomorúsággal töltik el a lírikust, aki tizennegyedik kötetének megjelenése után is a pálya kezdetén tapasztalható lendülettel halad tovább és hivatásához méltó lobo-gással kutatja a lényegest, a maradandót. (Szeghalmi Elemér)

Aki kereszténynek nevezi magát, annak békét kell teremtenie, a békéért kell cselekednie. A keresztényeknek azon kell fáradozniuk, hogy maguk közül és önmagukban is leküzdjék a gyűlöletet és meghasonulást. Az ember sohasem lehet egyedül, önmagáért keresztény...

König biboros

Valaki, akit szeretek, csalódást okoz. Írtam neki. Lehetetlenség, hogy ne ugyanazt válaszolja, amit a nevében én magam válaszoltam magamnak. Az emberek tartoznak nekünk azzal, amit beképzeltségünkben elvárunk tőlük. Elengedni azt az adósságot, elfogadni, hogy az emberek mások, mint beképzeltségünk teremtményei, egyet jelent azzal, hogy Isten lemondását utánozzuk. Magam is más vagyok, mint aminek képzelem magamat. Ezt tudni, ez a megbocsátás.

Simone Weil

HELYREIGAZÍTÁS. „A katolikus hit korszerű bemutatása” című dolgozat második részében, amelyet szeptemberi számunkban tettünk közzé, a 29. fejezet fölöttébb sajnálatos fordítási hibával jelent meg. E fejezet második bekezdésében ugyanis az első két mondat helyes fordítása a következő:

Az alkalmas időben Isten kikérte Mária hozzájárulását a Szentlélek művéhez, amely csodálatos módon ment végbe benne, hogy a Megváltó emberi anyja legyen. A keresztények az ókor végétől kezdve az „Isten anyja” kitüntető címmel tisztelik, amivel nem azt akarják kifejezni, hogy ő „Istennek anyja”, mint Istennek, hanem azt, hogy anyja az Istentől Krisztusban felvett emberi természetnek,